Ч. 147 Второк 4 липня (17 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Републиканьске сьвято в Парижи. — Хіньска війна).

Коли др. Кербер перебував в Ішли, аби предложити монархови ріжні проекти для уздоровленя парляменту, вказує Pester Lloyd на обставину, що обструкция в австрийскім парляменті звернена против держави і народів, які єї замешкують. В Німеччині — каже Pester Lloyd — була обструкция против lex Гайнце, в Італії против зміни реґуляміну, отже і тут і там против якогось предложеня, якого не хотіла одна часть парляменту допустити до правосильности. В Австриї робить ся обструкцию против буджетової провізориї, без якої держава не може обійти ся, против інвестицийного буджету, без котрого розвиток господарский народів не дасть ся погадати. Обструкция в Австриї звертає ся не против якогось немилого предложеня, але противно, против таких законів, які для загалу конечні, звертає ся отже против держави і против народів. Дальше підносить Pester Lloyd, що обі сторони повинні були то зрозуміти. Чехи не повинні були ставляти неможливих до принятя жадань, а Німці повинні були скористати з кождого прояву охоти Чехів до зходи і жертвувати їм що можливе. Тимчасом стало ся противно, а навіть Німці не хотять допустити до зміни реґуляміну палати, бо боять ся, що на будуще могли би втратити обструкцийне оружиє. Так отже держава хитає ся між істнуючою ческою а можливою німецкою обструкциєю, хоч невимірена против правительства або якогось закона, але просто против держави і народів. Pester Lloyd висказує вкінци здивоване, що коли від часу замкненя парляменту відбуло ся тілько виборчих справоздань, на котрих виступали і з німецкої і з ческої сторони ріжні визначні мужі, то однако ніхто з тих послів не мав відваги перед своїми виборцями вказати, чим властиво єсть та парляментарна обструкция.

В віденьскім ситуацийнім листі Politik взиває правительство, аби цілим своїм впливом попирало утворене нової більшости, до котрої увійшли би також ческі посли. Блуд зроблений через розбите зелізної більшости мусить бути знов направлений. Також в угорскім, бельґійскім і італіяньскім парляменті повело ся переведене санациї відносин в той спосіб, що по можности увзгляднено жаданя меншости, але давну більшість полишено ненарушеною. Німецку меншість вже переконано, що она все може стояти на відпорнім становищи, але більшість мусить шанувати. Більшість не може мати охоти до злуки з тими, котрі єї розбили.

Суботнїшне републиканьске сьвято в Парижи — памятка збуреня Бастилї — минуло спокійно і нігде не прийшло до заколотів, яких правительство побоювало ся, особливо із сторони националістів. Патриотичні товариства і альзатскі кружки зложили вінці коло статуї Шрасбурга та памятника Орлеаньскої діви. Альзатці прибрали крім того і памятник Ґамбети. День був дуже горячий. Социялісти і републиканці виступили в числі до 150.000 людий з відзнаками червоної рожі, щоби не допустити националістів до демонстраций. Перегляд войск на полях Льоншан удав ся сьвітно і президент Любе висказав подяку міністрови війни Андре'ому за добру поставу войск. По войсковім перегляді на улицях Парижа закипів дуже оживлений рух. Коло півночи зробив ся на площи „Конкордиї" величезний стиск, але поліциї удало удержати лад і з виїмком одного легкого скаліченя не було ніякого нещасливого случаю. В часі цілого торжества арештовано лиш дві особи, котрі кричали „Проч з Любетом!" коли президент їхав на перегляд войск. Впрочім нігде не заколочено спокою. Виставу відвидило до 2 міліони осіб.

З хіньского боєвища все ще нема ніяких певних відомостий. Одні телеґрами доносять, що в Пекіні амбасадори і чужинці ще жиють, другі що їх вимордовано дня 7 с. м. Хіньскі посли в Европі також не знають нічого, що діє ся в Пекіні. В Тієнтсіні союзні войска ще держать ся, а оногди побили Хінців, забрали їм 6 армат і взяли приступом арсенал, котрий відтак спалили. В тій борбі утратили Хінці 350 убитих. Дальше доносять нинїшні телеґрами, що ворохобня починає переносити ся і до полудневих провінций Хіни, де в Гунані убито католицкого епископа Фантозаті'ого і двох місіонарів. В тій місцевости попалено також мі-

1)

ЗА ХЛЇБОМ.

(З польского — Генрика Сенкевича)

I.

На океані. — Роздумоване. — Буря. Приїзд.

На широких филях океану колисав ся німецкий корабель „*Бліхер*", що плив з Гамбурґа до Нового Йорку.

Від чотирох днів був в дорозі, а від двох минув зелені береги Ірляндиї і видобув ся на отверте море. З покладу, як оком доглянути, видко було лиш зелену і сіру рівнину, поорану в борозди і загони, тяжко розколисану, місцями запінену, в далині чим раз темнійшу, що зливала ся з овидом, покритим білими хмарами.

Блеск тих хмар падав місцями і на воду, а на тім перловім поли виднів чорний кадовб корабля. Той кадовб, обернений передом до заходу, то вибігав на филї, то западав в глубину, немов би потапав; часом щезав з очий, часом, піднесений хребтом филї, так вигинув, що аж дно було єму видко, а ішов наперед. Филя плила до него, а він до филї — і поров єї грудьми. За ним, немов величаньский вуж, гнав білий гостинець спіненої води; кілька мев летіло за кормилом, вивертаючись млинком у воздусї, і квилячи немов наші чайки.

Вітер був добрий; корабель ішов половиною пари, а натомість розпнув вітрила. Погода ставала чим раз ліпша. Місцями, поміж потарганими хмарами, видко було кусні синього неба, що безнастанно зміняли подобу. Від хвилї як „Бліхер" вийшов з гамбурского порту, дув вітер, але без бурі; вітер дув ід заходови, однако хвилями переставав; тоді вітрила опадали з лопотом, щоби відтак знов видути ся немов груди лебедя. Моряки, поубирані в волічкові тісні кафтани, тягнули линву долїшної реї [1]) великого машту, і з жалібним криком: „Го-го-о!" похиляли ся і простовали до такту співаючи, а їх крик мішав ся з свистом офіцирских свиставок і з горячковим віддихом комина, викидаючого переривані клуби або перстені чорного диму.

Користаючи з погоди, подорожні повисипували ся на поклад. На заді корабля видко було чорні одяги і капелюхи подорожних з першої кляси: на переді пестріла ріжноцьвітна голота еміґрантів, що їхали під покладом. Декотрі з них сиділи на лавках і курили короткі люльки, инші поклали ся, инші пооперані о бурти [2]), споглядали на долину у воду.

Було і кілька женщин з дітьми на руках і бляшаними судинами, поприв'язуваними до пояса і кількох молодих людий проходжувало ся вздовж від чола аж до помосту, задержуючи з трудом рівновагу і заганяючи ся що хвилї; ті сьпівали: Wo ist das deutsche Vaterland? (Де німецка вітчина?) і може гадали, що того Vaterland-у вже ніколи не побачать, але мимо того веселість не сходила їм з лиця. Поміж всіми людьми було двоє найсумнійших і немов від прочих відлучених: старий мужчина і молода дівчина. Обоє не розуміючи по німецки, були справді самітні і серед чужих. Хто они були? Кождий з нас на перший погляд відгадав би: польскі хлопи.

Хлоп називав ся Лаврін Топорек, а дівчина Марися, була его дочкою. Їхали до Америки, і перед хвилею, перший раз осьмілили ся вийти на поклад. На збідженях недугою їх лицях малював ся страх а заразом здивоване. Наполоханими очима споглядали на товаришів подорожи, на моряків, на корабель, на комин, тяжко сапаючий, і на ґрізні водні боввани, що кидали грубу піну аж до буртів корабля. Не говорили до себе нічого, бо не сьміли. Лаврін держав ся одною рукою за поруче, а другою за рогату шапку, щоби єї вітер не зірвав, а Марися держала ся тата, і кілько разів корабель сильнійше похилив ся, тілько разів туліла ся до него близше, та тихо скрикувала зі страху. По якімсь часї старий перервав мовчанку:

— Марисю!
— Що?
— Бачиш?
— Бачу.
— А дивуєш ся?
— Ой, дивую ся.

Але ще більше бояла ся як дивовала; старий Топорек так само. На щасте для них филя вменшала ся, вітер переставав, а крізь хмари продерло ся сонце. Коли побачили „ясне сонінко", лекше їм стало на серци, бо

[1]) Рея — півперечний дручок, до котрого прикріплене вітрило.

[2]) Бурт — так називають ся бічні стіни корабля.

сийні доми. — Всї держави висилають безнастанно дальші войска до Хіни, але они станують на місци аж при кінци другого місяця.

Повінь.

Сумні вісти надходять з ріжних сторін краю а найбільше з Підгіря з над рік Стрия, Бистриць і Прута а відтак і знад Днїстра. Аж тепер показує ся, яка страшна повінь навістила ті сторони а шкода, якої она робила, так величезна, що єї навіть ще тепер докладно годї оцінити; она покаже ся в цїлій величи аж тогди, коли вода вже зовсїм опаде. Над Днїстром, о скілько знає ся, потерпіли найбільше Галич, Нижнів та громади Усте зелене, Лука, Коропець і Перевозець, де вода залила була кілька сот хат. В Довгім дійшла була вода до нечуваної там доси висоти і люди мусїли ратувати ся на дахи. Для ратованя людий вислано зі Станїслава піонїрів з понтонами. Вода на Днїстрі під Галичем була в півпята метра високо понад звичайний стан. Рівночасно вилляла і Луква і дня 11 с. м. вода залляла три передмістя: Меживоде, Заднїстрє і Запарканє около 1200 людий позістало без хлїба і даху, а межи потерпівшими єсть богато таких, котрі стратили в повени все своє майно. Нужда настала в місті така, що громада сама ніяк не в силї дати яку поміч і длятого комітет ратунковий видав відозву, в котрій просить присилати датки на руки бурмістра п. Мих. Савіцкого.

В Нижневі стояло яких 300 хат під водою. В суботу наспіла була вість, що стан води на ріці майже на півшеста метра високо понад звичайний стан, що міст на Днїстрі єсть дуже загрожений і що вода пірвала гостинець саме коло моста. Над уратованєм мосту і направою гостинця працював цїлий день відділ піонїрів із Станїслава.

З Богородчан доносять, що вилив Бистриці в Богородчанах і охрестности був страшенний. В Старих Богородчанах забрала вода три хати. В самім місточку підчас найбільшої зливи вода так облила доми доокола, що люди не могли до них инакше дістати ся як лиш бродячи по колїна. Дощ падав через півтретя дня.

На Прутї вода вже опадає, але аж тепер надходять страшні вісти про шкоди, яких наробила ся ріка і єї притоки як Лючка, Сопівка і Пістинька. Дня 11 с. м. Княждвір, Іспас, Пістинь та богато инших сіл під водою. Повінь наробила страшної шкоди по полях. Повисше Микуличина був хмаролом і вода на Прутї дійшла була в суботу до півчверта метра висоти. На цїлім шляху зелїзницї межи Делятином а Коломиєю вода наробила великої шкоди, позабирала мости, порозривала насипи і цїлий рух на сїй зелїзници треба було здержати. Шкоди мають бути так великі, що ледви чи 6 до 7 недїль дасть ся все направити. Міст зелїзний на Любіжи вода зовсїм рознесла а із шляху та насипу на просторі 700 метрів нема й слїду; часть шин вода перекинула на другий беріг Прута.

В самій Коломиї повінь наробила також величезної шкоди. Гать на Прутї, побіч моста зелїзничого, вода пірвала а почасти й рознесла. Будки купелеві на млинівці вода розбила і забрала, а так само розірвала гать на млинівці Ґартенберґа і Клеского. Всї городи, положені в долїшній части міста, були під водою. Найбільше потерпів Вербіж долїшний, де з одної сторони вилляв був Прут а з другої Сопівка.

З Калуша доносять, що всї ріки в повітї повиливали. Комунїкация майже всюди пірвана а поля позаливан..

В долиньскім повітї повінь наробила також величезної шкоди. Тартак на Вигодї стоїть під водою а вода забрала тисячі бальків та кльоців. Громаду Гошів вода майже зовсїм змила, мости на гостинцях позривала, але житю людскому нїгде не грозить небезпечність.

Бодай чи не найбільшої шкоди наробив Стрий і єго притоки, але єї годї ще було обчислити, бо майже всї села і поля над ріками стоять ще під водою. В самім місті Стрию повінь забрала чотири більші мости на гостинци і знищила майже 300 морґів збіжа на поли. Саму шкоду в збіжу обчисляють на яких 24.000 зр. а крім того пропало богато сїна та вигинуло множество дробу та безрог. Розповідають, що вода несла сто волів, котрих забрала десь з пасовиска. Бідна худобина плила змучена довгий час, аж під мостом видобула ся на беріг. Властитель волів доси ще не зголосив ся.

Із Сколього доносять, що вода на Опорі стояла на три метри повисше звичайного стану. Вода виривала з корінєм дерева та несла разом з тисячами бальків, плотів, парканів, дверий і вікон, ба навіть, цїлі хати. Всї бистриці та потічки що впадають до Опору, були прибули незвичайно. Найбільшу страту потерпів п. Шмідт, властитель тартаку і лїсів на Демни. Опір забрав мости, лежачі в районї тартаку т. зв. „ризи“ і кількадесять містків на гірских бистрицях. Міст на гостинця, що сполучає Демню з Сколїм вода забрала.

Вода в Сянї під Диновом стояла дня 12 с. м. на 4 метри високо понад звичайний стан. Вода порозбивала богато сплавів, що були в дорозї, позабирала богато сїна та всїляких знарядів господарских. В Перемишли позаливала вода деякі передмістя. Змобілїзовано три компанії піонїрів, що стережуть безпечности людий на передмістях положених над рікою. До Низька, котре цїле стоїть під водою вислано одну компанїю піонїрів з понтонами. З Лїська доносять, що вода прибуля несподївано в ночи на 13 с. м. і залила низше положені пасовиска а заставши людий неприготовлених забрала дуже богато дерева опалового і материялу будівляного.

З Надвірної доносять, що стан води на Бистрици і єї притоках був найгрізнїйший в середу около 11 год. перед полуднем. Вода несла кілька тисячів кльоців але перед мостом під Назавізовом порозкидала їх і міст устояв ся. — В Пасїчній мало що не утопила ся донька тамошного господаря Ґреґа, але виратував єї жандарм Квасничка, командант постерунку, котрий привязаний до шнура виніс умираючу зі страху і студени на беріг ріки.

погадали собі, „що оно таке самісеньке як у нас“. Бо всьо було для них нове і незнане, лише той сонїшний круг, жевріючий і промінистий, видав ся їм немов давним приятелем і опікуном.

Тимчасом море чим раз більше вигладжувало ся; по якімсь часї вітрила опали, з високого помоста роздала ся свиставка капітана і моряки кинули ся припинати їх. Вид тих людий завішених немов у воздусї над пропастию здивував знов Топорка і Марисю.

— Наші хлопці не вдали би так — сказав старий.

— Коли Нїмцї вилїзли, то й Ясько би вилїз — відповіла Марися.

— Котрий Ясько? — Собків?

— Та де Собків. Кажу Смоляк, конюший.

— Він лепский, але ти з голови собі вибий. Нї єму до тебе, нї тобі до него. Ти ідеш бути панею, а він як був конюшим так і остане.

— Він має і господарство....

— Має, але в Липинцях.

Маритя нічого не відповіла, погадала собі лиш, що судженого і конем не об'їдеш і жалібно зітхнула, а тимчасом вітрила вже були припняті, але за те труба почала так сильно бурити воду, що аж цїлий корабель дрожав від єї рухів. Але колисанє майже цїлком перестало. В далинї вода видавала ся навіть гладка і голуба. Чим раз нові стати добували ся з під покладу: робітники, німецкі хлопи, уличники з ріжних надморских міст, що їхали до Америки глядати щастя, не працї; на помостї зробив ся натовп, отже Лаврін і Марися, щоби нікому не стояти в дорозї, сїли на звій линов в самім кутику, коло причілка корабля.

— Татуню, ще довго поїдемо через воду? спитала Марися.

— Чи знаю. Кого спитаєш, нїхто по людски не відповість.

— А якже ми будемо в Америцї розмавляти?

— Або не казали, що там нашого народу тьма тьменна.

— Татуню!

— Чого?

— Дивувати ся, то дивувати ся, але такти в Липинцях було лїпше.

— От, не говори дурниць.

— Але по хвили Лаврін додав, немов би говорив сам до себе.

— Воля Божа!...

Дївчині очи зайшли сльозами, а відтак обоє почали гадати о Липинцях. Лаврін Топорек роздумував, чого їхав до Америки і як то стало ся, що їхав. Як стало ся? Отсе перед пів роком займили єму корову з конюшини. Господар що єї займив, хотїв три рублї за шкоду, а Лаврін не хотїв дати. Пішли до суду. Справа проволїкла ся. Пошкодований господар жадав вже не лиш за корову, але і за кошти єї удержаня, а кошти росли з кождим днем. Ларсін упирав ся, бо жаль єму було гроший. На сам процес видав вже чимало, тягло ся і тягло. Кошти заєдно росли. Вкінци Лаврін програв справу. За корову вже Бог знає що належало ся; а що не мав чим заплатити, займили єму коня, а єго за опір замкнули до арешту. Топорек звивав ся як пискор, бо жнива саме надійшли, отже і рука і тягло були потрібні до роботи. Припізнив ся зі звезенєм, відтак стали падати дощі; збіже зросло єму в снопях, отже погадав, що задля одної шкоди в конюшинї цїле єго майно піде на марне, що стратив тілько гроший, часть худоби, цїлорічну збірку — і що на передновку будуть хиба обоє з дївчиною землю гризти, або підуть за прошеним хлїбом.

А що перед тим був заможним господарем і добре єму вело ся, взялась єго страшна розпука і почав пити. В коршмі пізнав ся з Нїмцем, що по селах ходив нїби лен купувати, а в дійстности перемавляв людий за море. Нїмець оповідав єму чудні чуда о Америці. Землї обіцював дармо тілько, кілько в цїлих Липинцях не було — і з лїсом і з сїножатями і з пасовиском, а хлопови аж очи сьміяли ся. Вірив і невірив, але за Нїмцем приповідав і жид коршмар та говорив, що там уряд дає кождому землї, кілько хто схоче. Жид знав то від свого внука. Сам Нїмець показував гроші, яких не лиш хлопскі, але й дідичеві очи не бачили. Хлопа манили, манили, аж заманили єго. А єму чого тут лишати ся? За одну шкоду втратив тілько, що міг би за то наймита втримати. Має так пропадати? Має брати жебрачу торбу і співати під церквою? — О, нї, погадав собі, ударив долонею до долонї Нїмця, до Покрови випродав ся, взяв дочку — і ось пливуть до Америки.

Але дорога не значилась єму так добре, як надіяв ся. В Гамбурзї обдерли їх дуже з гроший; їхали на корабли у спільній сали під покладом. Хитанє корабля і безкрає море наповняли їх страхом. Нїхто не міг єго зрозуміти анї він нїкого. Кидано ними обоїма як якою річию; попихано єго, як камінь при дорозї; Нїмцї товариші кепкували з него і з Марисї. В часї обіду коли всї тиснули ся з судинами до кухаря, що роздавав страву, відпихали їх на сам конець, так що нераз приходилось і голодувати. Було єму на тім корабли зле, самітно, непривітно. Крім божої опіки не чув над собою иншої. Вправдї при дївчині удавав відважного, насував шапку на ухо, велїв Марисї дивувати ся і сам всему дивував ся, але нїчому не довіряв. Часами побоював ся, що може ті „поганцї“, як називав товаришів, вкинуть їх обоїх у воду, може велять єму змінити віру, або який папір підписати, ба, може й чортову душу записати!

Сам той корабель, що ішов наперед день і ніч по морских безвістях, що тряс ся, гудів, пінив воду, сопів як змій, а в ночи тягнув за

Новинки.

Львів дня 16-го липня 1900.

— **Іменованя** Є. Е. п. Міністер судівництва іменував радниками суду краєвого і начальниками судів повітових судиїв повітових: К. Янка в Глинянах, Сьвятослава Шанковсковского в Огиниї; дальше перенїс судиїв повітових: Юліяна Кульчицкого з Жабя до Делятина, Адольфа Наймана з Луки до Бурштина і Мечислава Баєра з Путилова до Вижниці, дальше секретарів судових: Михайла Королевича з Сторожинця до Черновець, Станислава Бродовича з Підгаєць до Самбора, М. Раппого з Ходорова до Старого Самбора, Казимира Богдановича з Рожнїтова до суду краєвого у Львові, Ф. Метелю з Журавна до Золочева, Ярослава Ленкого з Белза до Городка, Каз. Пйотровского з Лопатина до Львова, дра Ст. Дроздовского з Грималова до Тернополя і Кар. Троновского з Копичинець до суду край. у Львові; дальше іменував суднями повітовими секретарів судових: Альбина Босковича в Вижниці для Путилова, Г. Верховского для Товмача, Володимира Куриловича для Риманова; секретарями судовими ад'юнктів судових: Івана Гайльгофера з Підгаєць для Рожнїтова, Франца Мармароша з Стрия для Золочева, Юл. Губріха для Серету, Абр. Ленцберга з Вижниці для Сучави. Едварда Дзюбановского з Товстого для Огинії, Жигмонта Бікалеса з Заставної для Вижниці і Кр. Якубовича з Садагори рля Сучави; секр. суд.: Волод. Михалевича з Петроваци в Боснї для Тернополя; адвокатів дра Йос. Лявтерштайна для Черновець і дра Ж. Миськова з Сянока для Золочева. Секретар суд. Іван Шнайдер в Огинії іменований заступником прокуратора в Станиславові. Асистент канц. Андрій Мастей у Львові іменований урядником II кляси при суді краєвім у Львові.

— **Важне для господарів оповіщене:** Ц. к. краєва Дирекция скарбу подає до відомости: Сим подає ся до загальної відомости, що по мисли арт. IV. до IX закона з дня 25 жовтня 1896 ч. 220 В. з. д. як також розпорядженя ц. к. Міністерства скарбу з дня 18 червня 1900 ч. 33406 наступить в році 1900 15 прц. (пятнайцять процентовий) опуст від приписаних на той рік належитвстий податку грунтового, як також $12^1/_2$ прц. (дванайцять і пів процентовий) опуст від належитости податку домово-клясового і домово-чиншового з виключенем 5 прц. податку від доходу з домів увільнених часово від податку з причини нової будови. Опуст сей дотичить виключно лише державних належитостий податкових з виключенем додатків автономічних і буде приписаний в книжожках податкових взглядно в наказах заплати по відчисленю опусту за рік 1900 на кождого поодинокого контрибуента. Коли се приписанє буде могло наступити подадуть уряди податкові в своїм часї окремими оповіщенями до загальної відомости.

— **Велика катастрофа зелїзнича** лучила ся оногди під Варшавою. Поїзд особовий віденьскої зелїзниці, що вийшов з Варшави перед 11-ою годиною рано, наїхав на другий такий поїзд спішачий до Варшави коло пристанку Вальки. Наслїдки катастрофи були страшні. Кілька особових возів розбило ся цїлковито, три особи погибли на місци, а 34 осіб тяжко покалїчених. Причиною катастрофи була зле уставлена зворотниця.

Будівляна катастрофа. При ул. Богатій в Кракові завалила ся недокінчена ще двоповерхова камениця, при чім пятьох робітників понесло тяжкі ушкодження. Причиною катастрофи мали бути в першій мірі дощі в остатних днях, однак не виключене також, що будову ведено легкодушно, як звичайно роблять се підприємцї для інтересу.

— **Смерть від кваску.** Дїти пущені на волю коли підут де на сїножать або леваду, люблять иноді шукати за кваском або т. зв. щавієм і рвуть его та їдять не лиш листє але й била дятого, що они квасні. Слїдуюча пригода показала, що то небезпечно, бо від кваску можна і згинути. В містї Лїббен в Прусах якийсь 12-лїтний хлопчина, що уганяв по сїножатах поза містом, наїв ся квасцу і від того дістав насамперед сильних болів з від блювоти та бігунки, а наконець так ослаб, що стратив память. В такім станї привезли его до шпиталю де его нїякин способом не могли вже відратувати. Він дістав сильних корчів мязів (мушкулів) і до кількох годин помер. Обдукция тїла показала, що він дістав був дуже сильного запалення нирок, котрого причиною був т. зв. оксалевий квас, який знаходить ся в деяких ростинах а именно в кваску і в т. зв. заячій капустї.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: По поводу насильної повени застановлено рух всїх поїздів на шляхах Станїславів-Чортків і Галич Підвисоке. На шляхах Станїславів Керезмезе, Коломия-Печенїжин і Передмістє Надвірняньске-Книяждвір заведено знов рух необмежений. На шляху Львів-Ходорів привернено рух товаровий, а на шляху Станїславів-Коломия рух особовий з пересїданем, зглядно перенощенем пакунків через місце ушкоджене поміж стациями Коршів і Голосків. Рух товаровий на тім послїднім шляху буде вдержаний імовірно через 14 днів з причини ушкодження насипу.

На шляху Стрий-Сколе зновлено рух поїздів особових дня 13 с. м.

Внаслїдок усуненя ся тору застановлено рух всїх поїздів на шляху Коломия-Стефанівка.

На шляху Стрий-Сколе піднято на ново рух поїздів товарових.

Стацию Грулїх-місто на зелїзници льокальній Мор. Шільдберг-Грулїх, в окрузї ц. к. Дирекциі зел. держ. в Оломуньци, уряджену дотепер тільки для руху особового і пакункового — отворено дня 1 липня с. р. для загального руху.

Телеграми.

Віденъ 16 липня. Вчера принимав Цїсар на авдиенциї президента міністрів дра Кербера. Авдиенция тревала $1^1/_2$ години.

Букарешт 16 липня. Король поручив отворене нового кабінету сенатороти Петрови Карпови

Гонґ-Конґ 16 липня. Лї-гун-чанґ одержав новий приказ, щоби як найскорше приїхав до Пекіна. Кажуть, що вибере ся там завтра. Хінцї розпускають вісти, що в неприсутности Лї-гун-чанґа вибухнуть в Кантонї розрухи.

Петербург 16 липня. Часописи обговорюючи письмо хіньского правительства з 20 червня, критикують поведенє Хіни і закидають хіньскому правительству крутїйство і лож.

Петербург 16 липня. Правительственний комунїкат заявляє, що донесенє з Шанґаю о походї 30.000 Росиян на Пекін єсть неправдиве.

Надіслане.

собою хвіст огненних искор, видавав ся єму якоюсь дуже підозріною і нечистою силою. Дитинний страх, хоч до него не признавав ся, стискав єму серце, бо той хлоп, відірваний від свого рідного гнїзда, був справдї безрадною дитиною і справдї на Божій волї. До того всего то, що бачив, що его окружало, не могло єму в голові помістити ся; отже нїчого дивного, що коли сидів ось тепер на линвах, та голова хилила ся над тягаром тяжкої непевности і журби. Морский подув грав єму в ушах і немов повтаряв слово: „Липинцї! Липинцї!" а часом посвистував немов липинецкі сопівки; сонце говорило: „Як ся маєш Лавроне? я було в Липинцях!", але труба бурила воду чим раз сильнїйше, немов два злі духи, що тягнули его все дальше і дальше від Липинець.

Тимчасом за Марисею плили инші гадки і спомини, а плили як той спінений гостинець, або як меви за кораблем. Она згадала, як осінию пізним вечером, недовго до їх виїзду пішла до кирницї, до журавля в Липинцях воду брати. Перші звізди замиготїли на небі, а она тягнула журавля та приспівувала — і так їй було чогось тужно, немов якій ластівцї, що перед летом жалібно квилить.... Відтак з під лїса, з під темного відозвала ся сопівка, а то Ясько Смоляк, конюший, давав знати, що бачить, як журавель хилить ся і що зараз надїде з „пашї". І справдї задуднїло, надїхав, зіскочив з коня, потряс русявими кучерями, а що їй говорив, то згадала немов яку музику. Примкнула очи і здавалось їй, що Смоляк шепче до неї дрожачим голосом:

— Коли твої тато уперли ся, то й я віддам двірскви завдаток, продам хату, господарство і піду.... Моя Марисю — говорив — де ти будеш, там і я журавлем у воздусї полечу, качором поплиуву водою, золотим перстенем покочу ся по дорозї, а найду тебе, ти моя зірко! Або без тебе для мене доля? Де ти обернеш ся, там і я оберну ся, що з тобою стане ся, то буде і зі мною, одно нам житє і одна смерть; і як тобі тут над тою кирничною водою присягаю, так нехай мене Бог побе, як я тебе покину, моя ти дївчино дорога.

Згадуючи тї слова, Марися бачила і ту кирницю і місяць великий, червоний над лїсом і Яська немов живого. І в тім воздумуваню мала велику полекшу і відраду. Ясько був вазятий паробок, то вірила, що то що обіцяв, додержить. Хотїла би лиш, щоби тепер був при ній і слухав разом з нею морского шуму. З ним було би веселїйше і відраднїйше, бо він нїкого не бояв ся і умів собі всюди дати раду. Що він там тепер робить в Липинцях, коли вже мусїли упасти перші снїги? Чи поїхав до лїса з сокирою, чи чистив конї, чи може післали его з двора де саньми? Може полонки вирубував на ставі? Де він тепер, любий? Тут дївчині привидїли ся Липинцї саміські такі як були: скрипучий снїг на дорозї, румяна зоря між чорним галузем безлистних дерев, стада ворон, що летять кракаючи від лїса до села, дими здіймаючі ся з коминів у гору, замерзлий журавель при кирници, а там далеко лїс червоний від зорі і присипаний снїгом.

Гей! де она тепер була! де єї занесла татова воля! Далеко, далеко, як оком сягнути вода і вода, зеленковаті борозди і запінені загони, а на тих водних безкраїх полях той одинокий корабель, заблуканий птах; небо на горі, пустиня на долинї, шум великий і немов плач филь і свист вітру, а там перед причілком корабля, хиба девята земля, хиба край сьвіта.

Яську небоже! чи ти там потрафиш за нею, чи соколом через воздух полинеш, чи рибою через воду поплинеш, чи ти о ній гадаєш в Липинцях.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).